

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNC SIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-711-883-4

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Lăcrămioara Stoenescu

Mirajul unei călătorii exotice

roman

E I K O N

București, 2018

Cuprins

DAȚI-MI UN PUNCT DE SPRIJIN!	7
SALONUL 3	16
PRIMELE VEȘTI DIN TENERIFE	29
ÎN STAND-BY	38
ALTE INTERVENȚII CHIRURGICALE	49
OSTEOSINTEZA	58
ÎN SALONUL POSTOPERATOR	66
SALONUL 7	76
FIZIOTERAPEUTA	85
ACASĂ	93
LA CERNĂUȚI	101
DE ACASĂ LA SPITAL ȘI ÎNAPOI	108
DERAPAJE	115
ROXANA	123
EXERCIȚII DE ARMONIE	133
ALTE LECȚII DE ARMONIE	145
ÎN BUCUREȘTII LUI CARAGIALE	155
DIZARMONIE ȘI INDEPENDENȚĂ	166
MICILE VICTORII	175
ALTE VICTORII	183
ÎN FEBRA PREGĂTIRILOR	190
UN NOU SPECTACOL RADIOFONIC	200
LA TÂRGUL DE CARTE „GAUDEAMUS”	209
MOARTEA REGELUI	222
VEȘTI RELE ȘI BUNE	236
ÎN AEROPORT	244

DAȚI-MI UN PUNCT DE SPRIJIN!

Motto:

„Cum să evit amintirile care nu mă ajută să trăiesc în prezent?

Cu ce rămân dacă alung amintirile? Nu rămân cu nimic.”

(Octavian Paler, *Viața ca un peron*)

București, joi, 1 iunie 2017. Vara își intra în drepturi. Cireșar, căldură mare, dar nu și caniculă. Își va arăta colții în curând, dar, deocamdată, era încă bine. Aglomerație în toi. Pe Șoseaua Ștefan cel Mare, la ora prânzului, circulau mașini, autobuze și tramvaie, ca întotdeauna, în marile capitale. Ea se întorcea grăbită din Piața Obor, de unde cumpăraseră o jumătate de kilogram de cireșe și un kilogram de căpșune.

Avea două sacoșe de plastic pe care le ținea în câte o mână, pentru a se echilibra, cum spera ea. A doua zi, urma să plece într-o excursie în Tenerife împreună cu Clara, prietena ei de-o viață. S-a gândit că pe 2 iunie când vor fi Moșii de vară, nu va putea să împartă ca de obicei pentru morții săi. Dintotdeauna, cu această ocazie, prepara orez cu lapte. Îl pune în farfurii, iar în căni, puțină apă.

De cozile cânilor lega chitele de cireșe, vreo zece la număr, prinse între ele de codițe cu puțină ață. Respecta tradițiile, că așa o învățaseră bunica și mama. Ele aveau cultul morților și nu acceptau să treacă o sărbătoare religioasă, fără să le împartă ceva săracilor. O delegase pe Ioana să facă asta în locul ei, doar erau prietene de când s-au mutat în blocul de pe Șoseaua Ștefan cel Mare.

Ioana o lăuda mereu pentru orezul cu lapte, despre care spunea că era cel mai bun din lume. Zicea că nici mama ei

nu reușea întotdeauna să prepare unul mai gustos. Îi plăceau laudele Ioanei și râdea. Atunci, ochii săi albaștri deveneau mai frumoși și mai clari de atâta râs. Știa că Ioana îi aprecia mâncarea, dar cel mai mult, orezul cu lapte și coliva. De când îi murise mama, o învățase și pe ea să prepare coliva.

Acum, știa să dozeze cantitățile de zahăr, de nucă și de grâu, încât îi spunea că făcea o colivă, mai bună decât a ei. Evident că exagera, dar așa era ea, câteodată. Acum, însă, își îndrepta toată atenția și energia asupra excursiei pe care o va face în Tenerife. Prin anii '90, o elevă de-a sa, olimpică la limba română, călătorise cu părinții în această insulă din arhipelagul Canare, și i-o descrisese ca pe un loc miraculos.

Își propusese de multă vreme să ajungă acolo și, chiar de atunci, își dorise să meargă în Tenerife, dar, de fiecare dată, amânase plecarea. Deși visa să vadă acest tărâm exotic, fie că avusese alte priorități, fie că i se păruse zborul prea lung, nu se înscrisese niciodată în excursie. Acum, însă, gata, se hotărâse să plece. Nerăbdătoare, își făcuse valiza cu o săptămână mai înainte. În fiecare zi, așeza câte ceva în ea sau scotea un lucru ce i se părea inutil.

Era o excursionistă învederată și, de când Clara rămăsese văduvă, plecau împreună în vacanțe printr-o agenție de turism pentru pensionari. Au plănit să meargă amândouă și de data asta. Cu puțin noroc, au găsit bilete pentru 2 iunie și, neavând alt program în acea perioadă a anului, nu s-au gândit prea mult și s-au înscris. Clara trebuia să plece în Anglia, la fiica sa, de-abia la sfârșitul lui august, așa că, până atunci, dispunea de timp liber.

Au mai cumpărat bilete și pentru luna iulie, pentru o excursie cu autocarul la Cernăuți și Chișinău și au achitat

jumătate din cost, dar pentru Tenerife, au plătit prețul întreg, că se apropia plecarea. La început, se gândiseră să facă asigurare storno. Diferența de preț față de cea obișnuită era infimă, însă, bănuind că n-or fi tocmai ele ghinioniste, n-au mai făcut-o. Uitase că acum șase ani, când nu-și făcuse această asigurare, era să piardă toți banii. De n-ar fi uitarea...

*

Ajungând aproape de blocul în care locuia, își aminti că trebuia să scoată valută de la bancă, pentru a avea bani de buzunar. Nu se grăbea. *Voi merge mai întâi acasă și-i voi duce Ioanei fructele. Mai apoi, voi scoate banii de la bancă*, își zise ea. N-a trecut decât o fracțiune de secundă, că se trezi întinsă pe trotuar. Ce se întâmplase? Nu-și pierduse cunoștința. Și totuși...

O împrejurare nefericită o făcuse să cadă la pământ. În cădere, fără a avea un punct de sprijin, se dezzechilibrase și ajunsese pe jos. Simțea dalele asfaltului fierbinți, ciobite și zgrunțuroase. Era culcată la pământ pe partea stângă și avea mâna sub corp. Sacoșele îi zburaseră cât colo, iar picioarele nu-i mai ascultau comenzile. Imediat au venit în fugă câteva femei. Una dintre ele a întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat, doamnă?

— V-ați pierdut cunoștința? a intervenit alta cu pălărie de pai.

— Nu cred... Habar n-am cum s-a întâmplat și de ce am căzut, le-a răspuns ea, ușor amețită.

— Poate v-ați împiedicat, a încercat să afle prima.

— Nu știu, mai degrabă, am alunecat. Priviți această denivelare a dalelor din spatele meu! Au un șanț de câțiva centimetri între ele!

Apoi, le-a arătat dalele. Acolo, era, într-adevăr, un șanț, dar așa ceva vezi pe toate străzile capitalei noastre europene. Cu toate astea, nu remarcase niciodată denivelarea când mersese la Mega Image, iar drumul îl străbătuse de zeci de mii de ori. Și, totuși, în toți acești ani, de când luase ființă magazinul, nu i se mai întâmplase niciodată să cadă. Numai acum.

— Se mai întâmplă, îi spuse prima doamnă.

— Locuiți departe? o întrebă cealaltă cu pălărie de pai.

— În spatele blocului, îi răspunse ea.

— Atunci, haideți că vă ajutăm noi să vă ridicați și vă ducem acasă! s-a oferit alta care tocmai venise.

— Nu, nu mă pot ridica! Mai bine, ajutați-mă puțin, să stau într-o poziție suportabilă, le-a rugat ea.

Când au încercat s-o ridice ca s-o sprijine cu spatele de peretele exterior al magazinului, o durere atroce i-a străpuns coapsa și șoldul stâng. Talpa piciorului era orientată în afară și nu se putea propti în ea. Stătea ca un om al străzii pe dalele trotuarului și se simțea îngrozitor. Avusese norocul ca soarele să nu ajungă până acolo. Era așezată la umbră, dar situația în care se afla devenise deplorabilă. Parcă aștepta milă de la semenii săi.

Iată cum stau aici, ca un om al străzii și, dintr-un om sănătos, am devenit un invalid, își zise ea. Avea în poșetă telefonul mobil, dar nu-i trecuse prin minte să-l folosească. E drept că era ca legată de picioare, dar nu și de mâini. De ce nu reacționează imediat? De ce nu se putea concentra să sune la 112? Nu i-a trecut prin gând nicio clipă să cheme Salvarea. Parcă o pâclă deasă i se așezase pe creier și nu-i permitea să judece. Orice instinct de apărare îi dispăruse.

Se lăsase pradă sorții, rămânând într-o stare de prostrație.

Vedea lumea strânsă în jurul ei, dar nu putea reacționa. Erau niște femei milostive, dar nici ele nu aveau vreo inițiativă. Nici ea nu avusese. Se abandonase în grija lor, să-i hotărască soarta. *Oare ce se va întâmpla cu mine?* se gândi ea. Ar fi rămas așa, pentru cine știe câtă vreme, dacă o femeie mai întreprinzătoare, n-ar fi sosit chiar atunci. S-a apropiat de ea și i-a auzit vocea ca prin vis:

— Ar trebui să chemăm salvarea!

În sfârșit, iată pe cineva limpede la minte! își spuse ea în gând, iar apoi, îi răspunse doamnei.

— Da, ar fi cea mai bună soluție...

O privi pe tânăra cu inițiativă, cum își scosese din poșetă telefonul și formase 112. Chemase Salvarea.

— Nu sunteți profesoara de la scara A? a întrebat-o o vecină, care tocmai se apropia încet.

— Ba da, doamna Popescu, sunt chiar eu, Lelia Sima.

Doamna Popescu era o vecină de la altă scară. Avea peste optzeci de ani și era bolnavă de inimă. Fusese și ea profesoară și vorbeau adesea despre anii din învățământ. Lelia predase limba română în provincie, până în '78, când se titularizase în București, la o școală generală, iar după '90, se transferase la un colegiu renumit din apropierea casei. Acum, era scriitoare și i se editaseră mai multe cărți, dar pentru colocatari era tot profesoara de la Scara A.

Întrebarea acesteia parcă o trezise din buimăceală. În scurt timp, a sosit ambulanța, care avea un singur brancardier. Văzând-o așezată pe trotuar, acesta veni glonț la ea și încercă s-o ridice, dar Lelia nu-l lăsă. I-a spus că nu se putea mișca și că nu avea cum să-l ajute s-o ducă până la ambulanță. Atunci, el a așteptat să mai vină cineva. Din fericire, a trecut pe acolo

un tânăr și amândoi au transportat-o până la mașina Salvării.

Agățată cu brațele de gâtul lor, s-a lăsat moale, să fie suită în ambulanță. Au așezat-o pe o brancardă, iar, apoi, au trântit ușa mașinii și șoferul a pornit sirena. Vuietul acesteia a spintecat văzduhul în timp ce Salvarea se strecura printre celelalte mijloace de transport. Tot drumul, Lelia s-a rugat Maicii Domnului s-o ajute. Spera să aibă doar o simplă luxație sau o contuzie, cum mai avusese și altădată.

Nu era prima oară când cădea. Toată viața ei fusese o grăbită și mersese cu capul în nori. Așa se comportase din tinerețe. Practicase gimnastica sportivă și privise înainte, punând mai întâi vârful piciorului pe pământ, în loc să calce pe călcâi. Nici pantofii săi, care aveau numărul 35, nu-i dădeau suficientă stabilitate, după cum credea ea. De aceea, de când se știa, i se întâmplase să cadă de zeci de ori.

*

Cu mulți ani în urmă, când era studentă la Filologie, se mutase cu soțul ei lângă Cișmigiu, într-o vilă a IAL-ului. Un coleg de-al lui, tot inginer proiectant, își contractase un apartament proprietate personală și le cedase camera și dependențele de folosință comună. În vilă, mai locuiau trei familii, adică șapte locatari. Schimbul se numea „mișcarea a doua”, iar camera lor se afla la hochparter. La intrare, erau vreo cinci trepte de marmură albă, pe care Lelia cădea mereu și-și julea genunchii.

Mai înainte, acolo, locuiseră mai multe persoane. Fiecare familie avea doar o cameră, iar baia și bucătăria le foloseau în comun. Aceasta era amplasată tot în clădire, dar, pentru a ajunge la ea, se trecea printr-o curte interioară. Mai întâi, se coborau câteva trepte și se mergea prin curtea de formă

pătrată, care avea în mijloc patru gemulețe tot pătrate din sticlă groasă jivrată, dintre care lipsea unul. Apoi, se urca iar o scară, pentru a se ajunge la bucătărie.

Într-o zi, după ce luaseră prânzul, Lelia ieșise din cameră, să ducă mâncarea la bucătărie și s-o pună în frigider. Cum afară ploua și, preocupată fiind să acopere cratița cu un capac, fără să mai fie atentă pe unde calcă, piciorul stâng, cu ghinion, i-a alunecat și i-a intrat până la genunchi în ochiul de geam fără sticlă. Mâncarea s-a împrăștiat pe jos, iar piciorul captiv a durut-o într-atât, încât a țipat. Soțul ei a venit în fugă. A ridicat-o în brațe și a dus-o până în cameră. Semnul i-a rămas până acum, numai iubirea lui a dispărut...

*

După absolvirea facultății, Lelia a fost mai mult timp profesoară suplinitoare în câteva comune din jurul Bucureștilor. A făcut naveta ca și alte colegi de-ale ei. Fugea mereu să prindă tramvaiul și apoi, rata. Deseori, i se întâmpla să se aleagă cu ciorapii făcuți praf și cu genunchii juliți, dar scăpa de fiecare dată fără vreo fractură. Tocmai divorțase de curând, iar colegile, râzând, la fiecare căzătură, îi spuneau că urmează să se mărite. Ea bănuia că glumeau și râdea împreună cu ele.

Știa că era grăbită, precipitată, și că mergea neatentă, dar, din fericire, atunci, nu pățea nimic. Se baza pe simțul echilibrului său bun, pe care și-l formase la gimnastica sportivă. Cu timpul, a uitat însă, că nu mai era tânără și că putea oricând să se dezechilibreze. Totuși, o vreme a salvat-o instinctul de redresare, reușind să se sprijine în mâini, când ajungea la pământ. De multe ori căzuse în cele mai diferite locuri, că ar fi putut să scrie numai despre asta o poveste.